

VOINTA POPORULUI

Organul partidei socialdemocrate reorganizate din Ungaria. Foaie pentru poporul muncitor Român.

Abonamentul:

1 an: 4 coroane, 1/2 an: 2 coroane, 1/4 an: 1 coroană
Un număr: 8 filerî. Dacă 30 foi se vor abona pe o singură adresă abonamentul costă: Pe un 1/4 de an 60 filerî, pe 1/2 de an 1 cor. 20 filerî, pe 1 an 2 cor. 40 filerî.

Cienady Deneş Redactor responsabil.

Aici se se adreseze tot felul de scrisori bani
Redacția și administrația:
Szabad Szó Budapesta, VII., István-ut 67.
Numerul telefonului 59-21.

Atent!

Fraților și pretini a suferinței!

Lupta care am luato intru desrobirea poporului, din zi în zi pretinde: lupte îndoitte. Poporul a fost la întunec, nisuița noastră este, de odată cu cuvintul de pornire: »Nainte!» Comitetul partidei a luat hotărîrea, cumcă să de-e naștere unei foi politice asanumită: „Adeverul Poporului”. Dar aceasta numai așa se va putea, dacă vă puneți pe lucru și mai odată atîta abonenți, mai odată așa de mulți luptători adunați, in tabera dreptăței.

Pe lucru dar! Nu păstrați odihna, până nu ne, mai întărim cu o lumină a luptei noastre, care are să sbiciuiască starea politică de azi. Avem dar lipsă de-o tăjată care are să tae in poltica deosebiților! Aceasta dar numai așa o putem ajunge deacă vă îndepliniți datorința, ca apostolii lui Cristos-o, voi apostolii dreptăței și acum in zilele de iarnă tot nainte mergeți din sat in sat și veți face ca cit de mulți se aboneze „Voința Poporului” care este demergătoarea organului politic. Prin voi „luptători adeverați!”

Are să se întemeieze acel organ de care avem o lipsă arzătoare — mai ales acum când pe noi lucrători ne perzecută din toate părțile. Așteptem respunsul vostru, luptători adeverați. „Căci doriți încă o lumină a dreptăței?”

Tot organul să ne scrie părerea.

Care așa trebuie să fie?*)

Scrisă de Conte Leo Tolstoi
Leo. (Tradusă din rusește de
»Sentinel».)

De păreți înconjurată, in mijlocul cîmpului, stă o fabrică vărsătoare de fer, intru na

*) Aceasta artă a marelui scrietor Rus conte Tolstoi Leo la anul 1887. a fost tradusă și in limba mājăcă prin librăria »Vas« din B.-Pesta.

Sfinți făcători de minuni *

Acest capitol vorbește despre sfinți eparchief Romană. pentru că protestanții ia ecsilat pe aceia și numai pre cei sfânți ia lesat. Toți acești sfinți afară de cățva, a fost nebu-niți de religie și deacă ar trăi iar in cu' ia in casa de nebuți.

Acelea învățăturii a lui Cristos, cumcă viața este numai demergătoarea, a unei vieți vecnice și toți aceia cari suferi suferințele acestei vieți va căștiga milă in viața vecinică; pre cei fantaziați ia dus ecsagerația, de ei sângurii sa căștigat suferința și chinurile numai pentru aceia, case albă ce purta, credința lor a fost căci sufletelor lor prin aceia, își va căștiga vecinica odihna. Acestei fantazie ia fost cel mai nalt grad, cam pela viacul al patrelea: și precum Zeno, episcopul veronei a zis, cam pela anul 360, sa și for-nat in credința generală: »Cea mai mare virtute a creștinismului este calcarea naturei in picioare».

Precum Isus aflase de bine, ca patruzeci de zile să trăiască in pustie, din ce cauză nu a în-păr-tășito cu nime, fantaziști așa a cr. zut, cumcă nu vastrica, deacă și ei fug prin pustie și trupul lor îl chinuește cu post și altele, pentru că Cristos a zis: »Cine voește să'm urmeze, să se disprețuiască pre el însuși, luând crucea

*) Aceasta foioșară este tradusă din arta: »Oglinda freoților» de Corvin, adiționea cincea, ibhoteca librăriei »Vas.« tipărită la anul 1901.

afumă, cu coșurii (hornurii) uriașă, lanțurizurătoare, vagoanesă aud, și niște căsuță mărunte, cari sunt zidite pentru funcționari și lucrători sunt. In aceasta fabrică și in ocnele cari să pn de ia, ca-și furnicele, umblă lucrători. Un de dimineață, până șeara târziu ciocănește metalul, in coridorul intunecos, îngust, umed și pentru totdeauna amenințator cu moartea la o adincime de o sută de metri sub pământ. Ceialaltii cu spatele încarnite duce metalul, la deschizătura ocnei, căruțele goale le înbulzește înderept, din nou le umple și așa lucră toată săptămâna, zilnic doaua-prezece — patru-sprezece ceasuri.

Așa lucră in ocne, singurii in fabrică la topitoare, lucră o parte, pe lângă o căldură dabia suportabilă, alții la turnătoarea metalului, a treia — mecaniști, (ghepesi) focari, lăcătari, cărămidari, lemnari — in lucrătoare, tot așa doausprezece — patru-sprezece ceasuri după olaltă (in continuu) lucră.

Dumineca toți acești oameni își capătă plata, se spală, de multe ori să inbată ne spălați in birturi, și prin maioruri, (vile) cari cuprind fabrica din toate părțile și pre lucrători îi încelue acolo. Ca luni dimineața iar se pun la lucru.

Tocmai lângă fabrică ară niște plugari. cu niște cai de totului călcați (sdrobiți) pământ străin. Acești plugari sa sculat cu zorile zilei, deacă nu ș'au împlinit noaptea pe rături — acesta este singurul loc unde să pască vitele lor. S'au sculat cu zorile, a călărit acasă, a prins cai, in straiță a pus o bucată de pâna și după aceia pleacă să lucre pământurile streine.

Nu departe de soșea (drumul țerei) șod

pre umerii să nă urmeze. »Mai departe: »Sunt cățiva oameni — ciopliți din matca s'au, dar sunt mi și de aceia, cari ei sa cioplit sângurii, din voința cerească. Deacă voești să fi perfect, dute și vinde ce ai și inparte-o seracilor; căci vei dobândi comoară in ceri, — vină și mă urmărește pre mine.»

Acei oameni, oare cari a fost in matcalor sminuți de creri și din natură a fost nebuni, câte odată se poate a ajuns intră sfinți; dar ce a mai mare, parte din asemenea posesiunii a bibliei a nebnit.

Pustele Syriei și a Eghiptului sa in-pulatat numai de creștinii evlavioși, cari pre Cristos a voit se' l' urmeze, pentru că acesta a suferit, și a țirut de datorința că și ei să suferi, și din voea lor a luat pre umerii suferința. Din acești oameni miloși, fiește care acolo a nisuit, cumcă natura se-o calce cu picioarele și de multe ori așa de eminent le-a suces aceia, căci ne înspăimântă, când ne cugetăm la așa ceva. Aceasta fantazie, ca boală lipicioasă sa lătit și mai ales sa stabilit puste singuraticice ca orașele.

Unul din acei sfinți nebuni, a stat sub pământ — in peșteră, cincî zeci de ani, fără aceia, ca razele lucitoare a soarelui să le mai fi văzută! Alții in cea mai mare căldură sa îngropat in năsipul ferbinte pân la grumazi; iar alții in cajoc de sus până jos sa în-brăcat cam așa, cumcă pe acela numai atâtea gaure a lesat, cât a fost destul de răsufare, însă nu cea mai de pre urmă haină a fost

ce-ialaltii plugari, aceștia intră păreți de rogojini șed și sdrobesc piatră. Picioarele lor sunt numai o rană, mânilor le acopere, pe-lea sîngerată, tot trupul lor e nălăut, (mur-dar) și nu numai fața capul, barba, dar și plemănele lor sunt pline cu prav de piatră de var.

Din grămada de petri, acești oameni după ce ridică a piatră întreagă, să retrag și apucă aceia piatră intră picioarele lor învă-luite in colț de rogojinii și sdremțe și intru atit ciocănește pân se sfarmă — pân ce cade in sfermeturi fine. După aceia ia din nou o piatră și lucrul iar din nou să începe.

Așa lucră acești oameni vara dela re-versatul zarilor, pân seara tîrziu — lucrând zilnic cinsprezece — șeasprezece ceasuri — și numai doaua ceasuri odihmește in fiecare după amazi și zilnic numai de doaua ori să întăresc, la-amiază și seara, cu apă și pâne, ori mălai.

La aceasta fabrică spărgătorii de piatră pe lingă plugari cîmpului, ajungând femeile și bărbați sdremțoși, cari cu pachetele lor mărunte călătoresc din loc in loc și să hră-nesc in numele lui Cristos, merge o căruță lucitoare, prinși la ia patru cai de o formă, din cari și cel mai slab ajunge atit, cât cur-tea ori căruți plugar, care acum să uita după lucitoarea căruță cu mirare. In căruță ședea două fetiță tinere, umbrelele, pantlicele și pe-nele lucitoare după pălării schimpea in diferite colorii, pre cari mai mult a dat decit acel plugar pre căi cu care ară pământul. In șezutul dinainte ședea un oișter spălat, in tunică de vară, acă-ruți nasturi (bumbi) și galoanele (șinoarele) de peste umer luceau la lucirea mândrului

aceia in căldura din Africa, dar totuși mai suportabil pardesiu a fost, decit aceluia, care șia cioplit din piatră haină și pre acea o purta in grumazi, ca melcul căsuța.

Mulți să încărcau cu lanțuri, fer și altele. Sfântul Eusebiu, fără sfârșit a purtat cu el asutășeasăzeci de foști de fer. Dintre acești nebuni, unul este cu numele Thălăus, trupul sa la îndoiat in felul roatei și zece ani a trăit in plăcuta stare, precând meritul rezis-tenței ia fost, căci sa retras in a mică colivie. Zeu, deoscbită pasere a fost.

Unii sa prins, — dar dabia cred, cumcă la așa ceva să se fi prinsă și femeii, cumcă in zile îndelungate, nu vorbea nicî un cu-vânt, nu să uita catră nime, sareu intrun picior, sau numai iarbă mănăncău, ori așa lucru facea cari sunt cu neputință. Ciobanelul Simeon din Eghipt, numai dumineca a mănecat, ear trupul peste tot la legat cu ștreangurii, prin-urmare sa făcut rănii, cari a produs un miros neplă-cut, de nu puteai să stai lângă dânsul.

Intră altele ace t Simeon a stat pe vârful unui stâlp, care la folosit pentru acest scop, numai de patru rîfi a fost de nalt, dar intru cât mai marea grad ia fost nebnia, intru atît mai naltii stâlpii ia trebuit. Pre când nebnia lui șia ajuns vârful, stâlpul a fost de patruzeci de de rîfi; Pre care a petrecut el treizeci de ani. Ear ce a făcut el să nu cază, zeu e foarte greu de ecsplacat; de sigur a în-vățat să doarină stînd precum calul și măga-rul. Ce-a mai mare plăcere, ce a avuto a fost,

